

Velice výjimečný zážitek, který se nepoštěstí každému. Jde o reportáž z jedné akcíčky, kdy jsme jako soukromý vlak projížděli českými železnicemi, abychom přemístili z místa A velmi staré vagóny (rok výroby 1890 – 1930) do místa B, kde budou postupně renovovány skupinou velmi nadšených a pracovitých lidí.

V soukromém historickém vagóně máme naraženou bečku a pivo teče proudem, za okny se v sychravém podzimu míhá malebná krajina Posázavského Pacifiku. A v tom okamžiku – natažený na zelené koženkové sedačce, ukolébán dunivým bubláním pomaloběžné dieselové lokomotivy s odmontovaným tlumičem výfuku a v ústech směs chutí piva a škvarků – mi došla jedna věc. Pokaždé, když jedu vlakem, potřebuji se někam dostat. V tomto případě to však bylo naopak. Už jsem tam byl, a až dojedeme do „cíle“ naší cesty, bude to znamenat vlastně konec výletu. V tu chvíli mi došlo, že jsem vlastně v situaci, kdy cesta znamená cíl. Že ten mnohahodinový zážitek vlastně musím prožívat minutu po minutě.

Bylo skvělé projíždět nádražími, míjet se s ostatními vlaky aniž byste se museli obávat, že vám někdo vyfoukne místo u okna, nebo že se za chvíli vagón naplní k prasknutí dalšími cestujícími. Byl to náš vlak a my si mohli zase jednou po skautsku užít to skvělé cestování a okupování vlaku způsobem všem trempům vlastním, aniž bychom se museli obávat obstrukcí ze strany průvodčích, nebo nespokojených cestujících.

Vlak duchů

Vlak duchů

Vlak duchů

Vlak duchů

Vlak duchů

Vlak duchů

Vlak duchů

Total Page Visits: 833 - Today Page Visits: 1